

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ
VII Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців
„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”

Частина 1. Психолого-педагогічний напрям

15 травня 2014 року
м. Рівне

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали VII Міжнародної науково–
практичної конференції студентів та молодих
науковців. Частина 1. Психолого-педагогічний
напрям. - Рівне: РВВ РДГУ.- 2014.- 196 с.**

Програмний комітет:

- Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, ректор РДГУ– голова оргкомітету;**
- Поніманська Тамара Іллівна – кандидат педагогічних наук, професор, проректор з наукової роботи РДГУ – заступник голови оргкомітету;**
- Батишкіна Юлія Валеріївна – кандидат технічних наук, доцент– заступник голови оргкомітету;**
- Войтович Ігор Станіславович – доктор педагогічних наук, професор;**
- Гон Максим Мойсейович – доктор політичних наук, професор;**
- Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор;**
- Петрівський Ярослав Борисович – доктор технічних наук, професор;**
- Сяський Андрій Олексійович – доктор технічних наук, професор;**
- Воробйова Ірина Анатоліївна – кандидат педагогічних наук, доцент;**
- Галуха Любов Юріївна – кандидат історичних наук, доцент;**
- Дичківська Ілона Миколаївна – кандидат педагогічних наук, професор;**
- Мельник Віра Йосипівна– кандидат географічних наук, доцент;**
- Мороз Ігор Петрович – кандидат технічних наук, доцент;**
- Павлова Наталія Степанівна– кандидат педагогічних наук, доцент;**
- Сілкова Галина Василівна – кандидат педагогічних наук, доцент;**
- Ставицька Олена Григорівна – кандидат психологічних наук, доцент;**
- Суржук Тетяна Борисівна – кандидат педагогічних наук, доцент;**
- Черніговець Тетяна Іванівна – кандидат педагогічних наук, доцент;**
- Черній Алла Леонідівна – кандидат політичних наук, доцент;**
- Хижнякова Надія Олександрівна – кандидат економічних наук, доцент.**

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 25.04.2014 р.)

забезпечує шляхом вивчення майбутніми фахівцями дисциплін працезахоронного напрямку. У процесі вивчення «Основ охорони праці» та «Охорони праці в галузі» майбутній вчитель технологій повинен чітко усвідомлювати основні напрями своєї діяльності для створення безпечних та нешкідливих умов навчання.

Головним документом, який встановлює працезахоронні обов'язки вчителя технологій є інструкція з охорони праці. Відповідно до її змісту вчитель технологій забезпечує виконання нормативно-правових актів, проведення інструктажів з учнями з охорони праці під час занять з обов'язковою реєстрацією в журналі обліку, створення всіх необхідних умов праці та занять, а також контроль за правилами та нормами з охорони праці, безпечний стан учбових робочих місць, верстатів, устаткуванням стендів та інструментів, складання та поновлення інструкцій з техніки безпеки, виробничої санітарії та протипожежної безпеки [4]. Такий перелік обов'язків регламентований на нормативно-правовому рівні, однак у повній мірі не розкриває працезахоронну діяльність вчителя технологій.

Загальновідомо, що діяльність у галузі охорони праці регламентована певними нормативно-правовими документами, їх кількість, особливість змісту має бути відома вчителю технологій. Володіння компетенціями роботи із правовими актами з охорони праці є одним із напрямів вчителя технологій. Цей напрямок регламентує та визначає наступний напрямок працезахоронної діяльності фахівця технологічної освіти, а саме приведення технічних параметрів приміщень, інструменту, обладнання, режимів праці учнів у відповідність до нормативно-правових документів.

Ще одним важливим напрямком діяльності вчителя технологій є попередження травмування учнів та проведення виховної роботи із учнями. На перший погляд такий напрямок діяльності практично дублює попередній, однак це зовсім не так. Концепція такої діяльності ґрунтується на демонстрації учням виконання різних типів операцій, використання обладнання, хімічних речовин та електрифікованого інструменту із урахуванням можливих травматичних факторів. Це означає, що вчитель зобов'язаний заздалегідь аналізувати певний вид діяльності учнів з урахуванням правил охорони праці. Проведення «сухого» інструктажу та занесення відповідної відмітки у реєстраційний журнал не гарантує повної безпеки учнів. Чим глибше здійснений аналіз, правильно визначенні травмуючі фактори, ефективно проведено пояснення та демонстрація, тим менший ризик нещасного випадку на занятті.

Не слід відкидати просвітницьку роль вчителя. Вивчаючи найрізноманітніші аспекти сучасних технологій, виконання різних трудових дій вчитель технологій зобов'язаний популяризувати та формувати культуру безпеки серед учнів, тим самим забезпечуючи цілісність їх організму не лише на заняттях, а й у майбутньому. Крім того вчитель технологій повинен здійснювати розробку інструкцій з охорони праці при виконанні різних видів робіт, оскільки на основі змісту такої інструкції проводиться практична робота. Навчально-методична діяльність педагога не повинна відкидати аспектів охорони праці, оскільки описані вище складові працезахоронної діяльності вчителя реалізуються у ході розробки навчально-методичного забезпечення та проведенні на його основі занять.

Безумовно що напрями працезахоронної діяльності вчителя технологій повинні бути вивчені більш досконало й на основі цього доцільно визначити структуру працезахоронних функцій вчителя технологій. Наша стаття окреслює лиш загальні напрями діяльності педагога, для більш детального їх визначення необхідно провести аналіз наукової, нормативної та методичної літератури.

Список використаних джерел

1. Маслоу А. Мотивации и личность / А. Маслоу. Нью-орк: Харнери Роу, 1954.-364с.
2. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки.
3. Коберник О.М. Компетентнісний підхід в технологічній освіті // Проблеми трудової та професійної підготовки: Зб. Наук. пр. – Слов'янськ, 2008. – Вип.12. – С. 9-16.
4. Інструкція з охорони праці вчителя трудового навчання. – Режим доступу: gorono.od.ua/perlov/op12.doc = Заголовок з екрану.

ФОРМУВАННЯ ГРАМАТИЧНИХ ЗНАНЬ, УМІНЬ ТА НАВИЧОК В УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ (НА МАТЕРІАЛІ ВИВЧЕННЯ ІМЕННИКА)

Ткач А. М., студентка

**Коваль Г.П., доктор педагогічних наук, професор
Рівненський державний гуманітарний університет**

Основним предметом у системі навчально-виховної роботи в початкових класах є рідна мова. Через її вивчення в початкових класах здійснюється мовна освіта молодших школярів, їхній розумовий і мовленнєвий розвиток.

На думку К.Д. Ушинського, перед учителем стоїть три основних завдання у навчанні рідної мови: розвиток «дару слова», прищеплення навичок володіння усною і писемною мовами, вивчення граматичної будови рідної мови.

Вивчення знань із граматики, засвоєння граматичних норм, формування відповідних практичних умінь на початковому етапі шкільної мовної освіти дають можливість досягти її найважливішої мети – сформувати в молодших школярів уміння правильно оформлювати власні висловлювання і підвищити рівень їхньої загальної культури усного й писемного мовлення [1, с. 3].

Як стверджує Вашуленко М.С., у сучасній граматиці найбагатшою з лексичного погляду частиною мови є іменник. Здобуті знання про іменник стають основою для вивчення інших частин мови, зокрема прикметника і дієслова [2, с. 198]. Відомо, що більшість орфограм в українській мові спирається на граматичну будову слів і належність їх до певної граматичної категорії, тобто свідоме засвоєння граматичної теорії сприяє формуванню міцних правописних навичок. Зокрема, під час вивчення іменника увагу учнів зосереджуємо на особливостях написання власних і загальних назв, правопис відмінкових закінчень. Важливою умовою засвоєння граматичного ладу мови є розуміння учнями того, що зміна закінчень іменників потрібна для зв'язку з іншими словами, кожній

зміні закінчення відповідає питання до іменника в реченні. Важливо враховувати, що у вивченні означеної теми має забезпечуватись реалізація мови в мовленні, тобто здійснювати вивчення іменника потрібно на функціональній основі.

Значна кількість наукових досліджень присвячені вивченню граматики в початкових класах (О.Беляєв, А.Медушевський, Плющ М. Я., Рождественский М. С., Шкільник М. М., Варзацька Л. О.). Зокрема, проблема застосування функціонального підходу до вивчення граматичних явищ була і є предметом розгляду таких мовознавців, як Безпояско О. К., Бондарко О. В., Вихованця І. Р., Городенської К. Г. та ін. На ефективність формування граматичних знань, умінь та навичок саме у процесі вивчення іменника в початковій школі велика увага звертається такими науковцями, як М. С. Вашуленко, М. А. Білецькою, В. М. Городівським.

Формування поняття «іменник» передбачає роботу над лексичним значенням іменника і його граматичною ознакою – відповідає на питання *хто? що?*. Уміння ставити до слів назв-предметів запитання *хто?* чи *що?* прищеплюється ще в період навчання грамоти. В подальшому учні виконують вправи на визначення в мовному матеріалі (зазвичай в текстах) назв предметів і постановку до слів відповідного питання, на добір слів за зразком, вправи на складання речень за малюнками.

Використовуючи різні прийоми (спостереження за мовним матеріалом, бесіда, робота з наочністю, робота з підручником), учитель допомагає учням засвоїти, що слова, які відповідають на питання *хто?* або *що?*, означають назви предметів.

Розуміння молодшими школярами поняття роду іменників не вимагає великих зусиль. Для того, щоб визначити до якого роду належить іменник (чоловічого, жіночого чи середнього) дітям необхідно підставити до слова відповідний займенник – він, вона, воно, цей, ця, це. Також потрібно актуалізувати в учнів знання з морфемної будови слова, адже суттєвим показником категорії роду іменника є закінчення. Варто звернути увагу на те, що рід іменників можна визначити тільки в однині. В українській мові є ряд іменників рід яких потрібно запам'ятати. Наприклад, слово *собака* – чоловічого роду, а *біль* – жіночого.

Так само неважко учням зрозуміти, що іменники вживаються в однині і в множині. За допомогою понять один – багато можна визначити число іменника: *однина – олівець, чашка, село*, *множина – олівці, чашки, села*. Зазвичай при визначенні числа іменників звертається увага лише на смисловий бік поняття, проте необхідно враховувати й формальний показник категорії числа – закінчення. Це певним чином полегшить роботу вчителя при формуванні уявлень про число іменників, які мають форму множини, але називають один предмет (окуляри), чи, навпаки, мають форму множини, але називають сукупність предметів (насіння).

Щодо вивчення відмінків іменників, то пропедевтичною роботою є виконання вправ, які передбачають змінювання іменників за запитаннями, відновлення деформованих речень, складання словосполучень. Програмою передбачено, що третьокласники повинні знати назви відмінків і відмінкові запитання, а також змінювати іменники за відмінками, орієнтуючись на зразок. Не можна не звернути увагу на правопис відмінкових закінчень (значні труднощі для дітей становлять закінчення іменників орудного відмінка). Цей граматики-орфографічний матеріал потрібно вивчати на синтаксичній основі. Необхідні знання з будови слова, із синтаксису, вміння диференціювати звукові та графічні закінчення, обґрунтовувати їх вживання (Каті – пишемо і, бо перед ним м'який звук [т']) [4, с. 173]. Засвоєння особливостей правопису відмінкових закінчень має супроводжуватись використанням як демонстраційних, так і індивідуальних таблиць-підказок у процесі виконання вправ. Основним завданням таких вправ має бути не лише ефективне засвоєння певної орфограми, а й формування уміння правильного вживання іменників в усному і писемному мовленні.

Оскільки іменник – одна з найважливіших і найбільш складних частин мови, що характеризується різноманітністю семантики, відтінків лексичних значень, системою різноманітних граматичних форм, то все це дає змогу стверджувати, що опрацювання її вимагає більш детального розгляду усіх аспектів мовознавчої науки у системних взаємозв'язках із граматичним матеріалом. Ефективне засвоєння граматичного матеріалу відбувається лише на основі виконання вправ, що мають мовленнєву спрямованість. К.Д. Ушинський стверджує, що першою і найголовнішою основою успіху вправ є їх систематичність. Вправи повинні проводитися постійно, у певному порядку, з дотриманням основних дидактичних і методичних вимог. На думку провідних методистів, мовні вправи – це своєрідний, не схожий на інші, метод навчання, ефективність якого доведена практикою багатьох поколінь учителів [5, с. 77].

Важливим критерієм добору вправ є врахування комплексного підходу до вивчення слова на уроці. Зокрема, проведення гри «Хто більше?» передбачає не лише формування вмінь розподіляти слова за групами – назви істот та назви неістот, а й проводиться актуалізація фонетичних знань. Правила гри такі: клас ділиться на дві команди. Перша команда придумує іменники, які містять один склад із трьох звуків, один з них – м'який приголосний і відповідають на питання *що?* Друга команда добирає такі ж за звуко-складовою будовою іменники, але щоб відповідали на питання *хто?* (*Що? – ліс, йод, лід, ніс, рік, дім, льон. Хто? – дід, віл, кіт, рись.*)

Система роботи над формуванням граматичних знань, умінь та навичок у процесі вивчення іменника має бути цілеспрямованим процесом, яким передбачається певна послідовність ознайомлення учнів із смисловим значенням і граматичними ознаками цієї частини мови, а також поступове ускладнення вправ, спрямованих на формування навичок точного вживання іменників у мовленні і правильне їх написання. На основі мовних спостережень та, виконуючи усні та письмові вправи, школярі можуть перелічити ознаки іменника: наявність роду, здатність змінюватись за числами та відмінками; вміють визначити рід та число іменників [3, с. 54]. На таких уроках доцільним буде використання пояснювально-ілюстративного методу навчання. Супроводжуючи пояснення навчального матеріалу демонстрацією наочних посібників (узгальнюючих таблиць, схем-алгоритмів, пам'яток), вчитель організовує сприймання молодшими школярами потрібної інформації, яку вони фіксують у пам'яті. Потрібно пам'ятати, що завдання повинні носити творчий характер, спрямовувати до реалізації отриманих знань у мовленнєвій діяльності. Цікавість до мовних явищ, до граматичних правил підвищується через впровадження у

навчально-виховний процес методу проблемного навчання, що сприяє розвитку розумових здібностей в учнів, збуджує потребу здійснювати роботу пошукового характеру, досліджувати певне граматичне явище.

Аналіз психолого-педагогічної та методичної літератури, досвід вчителів-практиків та результати дослідного навчання дозволяють стверджувати, що ефективність формування граматичних знань, умінь та навичок у процесі вивчення іменника залежить від діяльності вчителя, від способу керівництва навчально-виховним процесом. Вирішенню даного завдання сприяє з'ясування лінгводидактичної основи вивчення мовного матеріалу, втілення комплексного підходу до вивчення слова. Так, для кращого усвідомлення окремих питань щодо означеної теми (змінювання іменників за відмінками, вимова і правопис відмінкових закінчень) необхідна активізація фонетичних, морфологічних та синтаксичних знань [4, с. 151].

Процес вивчення іменника в початкових класах має великі можливості для розвитку творчих здібностей, зв'язного мовлення молодших школярів, а також формуванню пізнавальних інтересів. На уроках української мови при вивченні даної теми доцільно проводити роботу над скоромовками, прислів'ями, приказками, добирати цікаві та жартівливі віршики. Ефективною формою організації навчальної діяльності на уроці є самостійна робота, яка супроводжується інструкціями, вказівками, використанням зразків. За таких умов учні не лише засвоюють певну інформацію, а й здобувають навички пошуково-дослідницької діяльності, самоконтролю, взаємоконтролю, вміння міркувати, узагальнювати, робити висновки.

Отже, вивчення означеної теми в початкових класах відіграє важливу роль у лінгвістичному розвитку молодших школярів. Опрацювання іменника як частини мови спрямоване на поглиблення знань учнів про граматичне і лексичне значення слова, про особливості словозміни та синтаксичну роль у мовленні.

Список використаних джерел

1. Державний стандарт початкової загальної освіти // Початкова школа. – 2011. - №7. - С. 1 - 18.
2. Вашуленко М. С. Методика навчання української мови в початковій школі: навчально-методичний посібник для студентів вищих навчальних закладів / За наук. ред. М.С. Вашуленка. – К.: Літера ЛТД, 2011. – 364 с.
3. Городівський В. М. Вивчення української мови в 3 класі. / В. М. Городівський: Посібник для вчителів. – К.: Рад. Школа, 1977. – 128 с.
4. Коваль Г. П. Методика викладання української мови: Навч. посібник для студ. педінст., гуман. універ., пед. коледжів / Г. П. Коваль, Н. І. Деркач, М. М. Наумчук. – Тернопіль: Астон, 2010. – 287 с.
5. Чавдаров С. Х. Методика викладання української мови в середній школі // С. Х. Чавдаров, В. І. Масальський. – К.: Рад. школа, 1962.

ВИКОРИСТАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ СПАДЩИНИ ВАЛЕРІЯ ВИСОЦЬКОГО В ПРАКТИЦІ ПОСТАНОВКИ ГОЛОСУ

Томчук М. В., студент

Швидків М. Л., заслужений артист України, доцент

Кременецький обласний гуманітарно-педагогічний інститут ім. Т.Г. Шевченка

Видатний український педагог початку ХХ століття В.Висоцький виховав плеяду українських та польських співаків, серед яких – О.Мишуга, С.Крушельницька, Я.Королевич-Вайдова, М.Вітошинський, М.Менцинський, М.Левицький, І.Богус-Геллерова, М.Гембажевська-Завойська, Є.Гушалевич, Г.Горський, А.Дідур, Ч.Заремба, Й.Манн, А.Збіржховська, З.Моссочи, Г.Збоїнська-Русковська, А.Оконський, Ф.Лопатинська, В.Петровичева, Є.Штрассерн, М.Мокшицька, І.Сологуб-Бокконі та багато ін.

В.Висоцький виробив свою власну методику, основи якої, як вже зазначалось, здобув у відомій італійській школі Ламперті, найвідомішого представника «нової італійської школи».

Від вокальної емпірики ХІІІ — ХVІІІ ст. та принципу «*viva vox docet*», вокальна педагогіка «нової італійської школи» прагне науково обґрунтувати свою методику, користуючись даними фізіології, акустики та фонетики мови. Однак, і в методиці «нової італійської школи» на першому місці стоїть технічна сторона вокального виконавства (гнучкість, рухливість голосу, відпрацювання біглості і т.д.) Питанню співочого дихання Ламперті приділяв особливе значення і йому належить відомий вислів «Школа співу-це школа дихання». Ламперті вказує на ряд засобів для засвоєння рекомендованого ним принципу дихання: «схрестивши руки на спині, непомітно опустити плечі, оперти тіло на одну ногу, виставивши її вперед, так, щоб край плеча був на одній лінії з ногою Дихати рекомендовано рівно, через ніс, збираючи при цьому повне дихання. «Учень повинен триматися в природньому положенні, з грудьми, висунутими вперед, усміхненим обличчям, щоб мати можливість вдихати чим більшу кількість повітря і випускати його з величезною економією, затримуючи дихання діафрагмою, з допомогою м'язів живота.»

«Під час атаки звука звернути увагу на те, щоб підтримати дихання, ніби процес вдиху продовжується, таким чином, щоб голос опирався на дихання, тобто, підтримувався б повітряним стовпом і звук виходив би чистим і без зайвого шуму. Під час вдиху потрібно непомітно опускати плечі, розширювати грудочеревну перепону і м'язи живота»

«Опора звука на дихання повинна підтримуватись і тоді, коли співак вже видав звук, так ніби він збирався співати ще. Цього він досягає, опираючи грудочеревну перепону на м'язи живота і розширюючи її» [3, 10].

На цих засадах був побудований власний метод Валерія Висоцького. Відомий теоретик, історик музики та музичний критик першої половини ХХ століття, професор Ягеллонського університету Юзеф Райсс так описував суть викладацького методу Валерія Висоцького: "... полягає він перш за все у виразній і зразковій вимові, або дикції, а глибина та емісія голосу опирались на майстерно застосоване дихання. Голос належало ставити чисто, без так званого "під'їждження", а також слід було утримувати наповнений тон у невимовній чистоті на одній лінії. З красивого і шляхетного звука слова необхідно ввійти у звук співу. Обидва звуки зустрічаються на спільному місці, у так званій масці. То були засади у навчанні Валерія Висоцького" [7, 86].

ЗМІСТ

Молодий педагог

Баліка Л. М. РОЛЬ ШКІЛЬНОЇ БІБЛІОТЕКИ У ФОРМУВАННІ ІНТЕРЕСУ ДО ЧИТАННЯ У ШКОЛЯРІВ (60-80 РР. XX СТ.).....	3
Банацький О. І., Галатюк Ю. М. ВИВЧЕННЯ ЗАКОНІВ ПОСТІЙНОГО СТРУМУ У ФОРМІ НАВЧАЛЬНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ	4
Баско Н. О., Бричок С. Б. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ЕМПАТІЙНОСТІ В МОЛОДШОМУ ШКІЛЬНОМУ ВІСЦІ ..	6
Бігузас М. Й., Яковичина Т.В. ТЕАТРАЛЬНА ПЕДАГОГІКА ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПЕДАГОГА	8
Близнюк А.О., Пальчевський С.С. АКМЕОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД ДО ТРУДОВОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	9
Бурчик Ю.В., Боровець О.В. ОСОБИСТІСНО-ОРІЄНТОВАНА СТРАТЕГІЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ	11
Васильюк А., Кирильчук Ю.В. ЕКОНОМІЧНА ПІДГОТОВКА УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ НА ЗАНЯТТЯХ З ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ ТЕХНОЛОГІЧНОГО НАПРЯМКУ	12
Веремчук Ю. В., Павлюк Т. О. ФОРМУВАННЯ ЕЛЕМЕНТАРНИХ МАТЕМАТИЧНИХ УЯВЛЕНЬ В ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ВИКОРИСТАННЯМ КОМП'ЮТЕРНИХ ІГОР	14
Гайдиш Є. О., Дичківська І.М. ПІДГОТОВКА ДІТЕЙ ДО ШКОЛИ В УМОВАХ НАВЧАЛЬНО – ВИХОВНОГО КОМПЛЕКСУ	15
Галатюк М. Ю. ФОРМУВАННЯ ПРОДУКТИВНОГО ДОСВІДУ МОДЕЛЮВАННЯ НАВЧАЛЬНО-ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СТРУКТУРІ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПРИРОДНИЧИХ ПРЕДМЕТІВ.....	17
Галатюк Т.Ю. ТЕХНОЛОГІЧНИЙ МЕХАНІЗМ РОЗВИТКУ ЕКСПЕРИМЕНТАТОРСЬКОГО КОМПОНЕНТА ПРЕДМЕТНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ФІЗИКИ	19
Гамза А. В., Коваль Г. П. КОМПЛЕКСНИЙ АНАЛІЗ ТЕКСТУ ЯК ОСНОВА РОЗВИТКУ МОВНИХ І МОВЛЕННСВИХ ЗНАНЬ І УМІНЬ УЧНІВ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	20
Генсіцька-Антонюк Н. О. ОСНОВНІ АСПЕКТИ ТЕОРІЇ ПІДРУЧНИКА ТА ПІДХОДИ ДО РОЗРОБКИ ДИДАКТИЧНИХ ЗАСАД СТВОРЕННЯ ПІДРУЧНИКІВ З МАТЕМАТИКИ	22
Глова І.В., Дупак Н.В. СУЧАСНИЙ СТАН РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ І СІМЕЙНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА	24
Гнедко Н.М. ОРГАНІЗАЦІЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ З ВИКОРИСТАННЯМ ЗАСОБІВ ВІРТУАЛЬНОЇ НАОЧНОСТІ	25
Головачик Ю.С. РОЗВИТОК МОВЛЕННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ ЧИТАННЯ	27
Гречин О.М., Яковичина Т.В. ОПОРА НА ЖИТТЄВИЙ ДОСВІД – ОСНОВА ГУМАНІСТИЧНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ М.І.ПИРОГОВА	28
Гринда І.П., Гринькова Н.М. ГЕНДЕРНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	30
Гринькова Н.М. ТЕХНОЛОГІЯ ФОРМУВАННЯ МОРАЛЬНОЇ ВИХОВАНOSTІ УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ ..	32
Гриценко Я.Г., Янцур М.С. МЕТОДИКА ПРОВЕДЕННЯ ПРОФОРІЄНТАЦІЙНОЇ ПСИХОДІАГНОСТИКИ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ У ПРОЦЕСІ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ («КУЛІНАРІЯ») З ВИКОРИСТАННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ МЕТОДИК	34
Дмитрів М.В., Твердохліб І.А. ВИКОРИСТАННЯ ХМАРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТІ	35
Дорогій О. А., Поніманська Т. І. ФОРМУВАННЯ ОБРАЗУ СІМ'Ї У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ..	37
Дякевич К.І., Шевців З.М. ВИКОРИСТАННЯ СУЧАСНИХ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ЗАСОБІВ НАВЧАННЯ УЧИТЕЛЕМ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ В УМОВАХ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ	39
Жохова М.І., Козіцька О.А. ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ГРАМАТИЧНИХ УМІНЬ У МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ..	39
Завадська К., Павлюк Т.О. ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ	40
Закалевіч Ю.О., Косарева О.І. ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ АДЕКВАТНОГО СТАВЛЕННЯ ДО СТАТЕВОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ	41
Зубок М.О., Давнюк С.В. ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕМЕНТІВ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ ПРИ ВИВЧЕННІ ГРАМАТИКИ В МОЛОДШИХ КЛАСАХ	43
Качинська Ю. О., Степанова О. І. УКРАЇНСЬКИЙ ФОЛЬКЛОР ЯК ЗАСІБ МОРАЛЬНО – ЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	45
Клімук Л.М., Давнюк С.В. ПСИХОЛІНГВІСТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ МОВЛЕННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	47
Ковальчук Д. В., Поліщук Н.В. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ ЗНАНЬ НА УРОКАХ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ	48
Колоднюк Т. Ю., Горобаха Н. М. ВИКОРИСТАННЯ ПІЗНАВАЛЬНИХ КНИГ ПРО ПРИРОДУ У ЕКОЛОГІЧНІЙ ОСВІТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	50
Колосніченко Т. О., Дичківська І. М. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ПІЗНАВАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	52
Кононець А.В., Лісова С. В. ФОРМУВАННЯ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ В УЧНІВ 9 КЛАСУ ПРИ ПРОЕКТУВАННІ ВИШИТИХ ВИРОБІВ НА ТРАДИЦІЯХ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ	53
Кот Ю. І., Косарева О.І. ФОРМУВАННЯ ОБРАЗУ СВІТУ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	55
Котляй Т.О., Юсенко А.С. ДОСЛІДЖЕННЯ ПАДІННЯ АКТИВНОСТІ УЧНІВ НА ПРОТЯЗІ ДОБИ ТА УРОКУ: ПРИЧИНИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ.....	57

Красовська О. Л., Галатюк Ю. М. ДОМАШНІ ДОСЛІДЖЕННЯ ЯК ЗАСІБ АКТИВІЗАЦІЇ НАВЧАННЯ ФІЗИКИ В ЗАГАЛЬНООСВІТНІЙ ШКОЛІ	58
Кутянська С. І., Давнюк С.В. РОЗВИТОК ТЕКСТОТВОРЧОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ТА ТЕКСТОТВОРЧИХ УМІНЬ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	60
Лапкевич Л.В., Яковичина Т.В. СУТНІСТЬ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРОСВІТИ СУЧАСНИХ БАТЬКІВ	61
Латинник Ю.Б., Козлюк О. А. ФОРМУВАННЯ У СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ КОМУНІКАТИВНО-МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ДРУГОЇ (АНГЛІЙСЬКОЇ) МОВИ	63
Левандовська А.М., Поніманська Т.І. ВИКОРИСТАННЯ ГРИ У СОЦІАЛЬНІЙ АДАПТАЦІЇ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	64
Лютко Т.Г., Косарева О.І. ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДО СОЦІАЛІЗАЦІЇ ДОШКІЛЬНИКІВ ... 66	66
Магрело О. К., Юсенко А. С. ТИПОВІ ПРОФЕСІЙНІ ЗАХВОРЮВАННЯ ВИКЛАДАЧІВ	68
Макаревич І.О., Крайчук О. В. ОСОБЛИВОСТІ ВИВЧЕННЯ МАТЕМАТИКИ В ПРОФІЛЬНИХ КЛАСАХ У СУЧАСНИХ УМОВАХ	69
Максимчук М.Є., Гринькова Н.М. ДО ПРОБЛЕМИ МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ... 71	71
Малькова І.Я., Яковичина Т.В. ПОНЯТТЯ “КОМПЕТЕНЦІЯ” І “КОМПЕТЕНТНІСТЬ” У ТЕОРІЇ ОСВІТИ	73
Маркевич І. О., Юсенко А. С. САНИТАРНО-ГІГІЄНИЧНІ ВИМОГИ ДО НАВЧАЛЬНИХ КАБІНЕТІВ МАТЕМАТИКИ	75
Миронюк О.В., Юсенко А. С. РИЗИКИ ТРАВМУВАННЯ НА УРОКАХ МАТЕМАТИКИ	76
Мігалі С. О., Сингаївський Д.В., Трофімчук В. М. ГРАФІЧНІ ЗАДАЧІ – ВАЖЛИВИЙ ЗАСІБ РОЗВИТКУТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ УЧНІВ	78
Мокрик Л.Ф., Маліновська Н.В. АУДІОВАННЯ ЯК ВИД НАВЧАЛЬНО-МОВЛЕННЄВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ	79
Момоток Т. В., Іванова Л. І. ФОРМУВАННЯ ЧИТАЦЬКОЇ САМОСТІЙНОСТІ НА УРОКАХ ПОЗАКЛАСНОГО ЧИТАННЯ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	80
Морозова Т. П. СТУДЕНТСЬКИЙ БЛАГОДІЙНИЙ КЛУБ У КОНТЕКСТІ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ	82
Научук К.Я., Лісова С. В. ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ ЗАСОБАМИ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА УРОКАХ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ (ТЕХНОЛОГІЙ)	85
Никонюк І.Л., Яковичина Т.В. РОЗВИВАЛЬНЕ НАВЧАННЯ, ЙОГО ВПЛИВ НА ФОРМУВАННІ ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ СТУДЕНТІВ ВНЗ	86
Нітовський І.В., Лесняк Н. В. ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА УРОКАХ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	88
Ободяньський О. В., Фещук Ю. В. РОЗВИТОК ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ В ПРОЦЕСІ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ (ДЕРЕВООБРОБКА) З ВИКОРИСТАННЯМ МЕТОДУ МОДЕЛЮВАННЯ	90
Осовська О.В., Шевчук О.А. КОМПЕТЕНТНІСТЬ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЩОДО ЇХНЬОЇ БЕЗПЕКИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ	92
Остапчук Н. О. РОЗКРИТТЯ ІНДИВІДУАЛЬНОСТІ ДИТИНИ У ОСОБИСТІСНОМУ ПЕДАГОГІЧНОМУ СПІЛКУВАННІ	94
Павловська І. Ю. Янцур Л. А. ФОРМУВАННЯ САМОСТІЙНОСТІ ЯК БАЗОВОЇ ЯКОСТІ ОСОБИСТОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЗАСОБАМИ ОБРАЗОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	95
Павловська В.В., Петренко О.Б. ДО ПИТАННЯ ІСТОРІЇ ГЕНДЕРНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ В РЕСПУБЛІЦІ ПОЛЬЩА	96
Пасічник К. В, Поніманська Т.І. ФОРМУВАННЯ ГУМАНІСТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	98
Пастернак І. Д., Дичківська І. М. ВИХОВАННЯ БЕЗПЕЧНОЇ ПОВЕДІНКИ ДІТЕЙ В СОЦІАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ НА РІЗНИХ ЕТАПАХ ДОШКІЛЬНОГО ДИТИНСТВА	100
Петренко С.В. РОЛЬ КУРСУ «ОСНОВИ ІНТЕРНЕТ» У ФОРМУВАННІ ІКТ-КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ У ПРЕДМЕТНІЙ ОБЛАСТІ	101
Петришина С.В., Колупаєва Т.Є. ВИХОВНА ДІЯЛЬНІСТЬ ШКОЛИ У ФОРМУВАННІ МОРАЛЬНИХ ЯКОСТЕЙ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	102
Петрук І. А., Лесняк Н.В. ІГРОВІ ЗАСОБИ ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНО-ПРАКТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	104
Пікалова М. В., Михайліченко М.В. ДО ПРОБЛЕМИ ВИКОРИСТАННЯ ПРОЕКТНОЇ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ПЕРСПЕКТИВНОЇ ІННОВАЦІЇ У СУЧАСНІЙ ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	105
Поліщук Л.В., Давнюк С.В. МЕТОДИ ТА ПРИЙОМИ РОЗВИТКУ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ УЧНІВ У РОБОТІ НАД ТЕКСТОМ	107
Поліщук К. Л., Янцур М.С. МЕТОДИКА ПРОВЕДЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ПРОСВІТИ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ У ПРОЦЕСІ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ («КУЛІНАРІЯ») З ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	109
Полюхович Н.В. MS EXCEL ЯК БАЗОВИЙ ПРОГРАМНИЙ ЗАСІБ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ЕКОНОМІКИ ДО РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ЗАДАЧ ФАХОВОГО СПРЯМУВАННЯ	110
Придок А.М., Юсенко А.С. РЕГЛАМЕНТАЦІЯ РОБОТИ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ ШКІЛ ТА КОРИСТУВАЧІВ ПК З ТОЧКИ ЗОРУ ОХОРОНИ ПРАЦІ	112
Рабченко Н. А., Юсенко А. С. РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПРАЦІ І ВІДПОЧИНКУ НА УРОКАХ МАТЕМАТИКИ	113
Радкевич Б.В., Косарева О. І. ФОРМУВАННЯ ЧАСОВОГО АСПЕКТУ ОБРАЗУ-Я У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	115

Радченко К.В., Кристопчук Т. Є. РУХЛИВІ ІГРИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ МОРАЛЬНО-ВОЛЬОВИХ ЯКОСТЕЙ ОСОБИСТОСТІ ДОШКІЛЬНИКІВ	117
Ражик Г.В., Шевчук Т.Б. РОЗВИТОК КОМУНІКАТИВНО-МОВЛЕННЄВИХ УМІНЬ У МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ	118
Раїмова А.Ш., Яковичина Т.В. ЕТИКА ВЧИТЕЛЯ ТА ПЕДАГОГІЧНИЙ ТАКТ	120
Ревюк Н. С., Коваль Г.П. ОРГАНІЗАЦІЯ ЗВУКОВОЇ РОБОТИ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ РОЗДІЛУ «ЗВУКИ І БУКВИ»	121
Ройко С. В., Павлюк Т.О. ІНФОРМАТИЗАЦІЯ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА	123
Романюк І.В., Горобаха Н. М. ВПЛИВ ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ НА РОЗВИТОК МОРАЛЬНИХ ПОЧУТТІВ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	124
Романюк А. А. СПЕЦИФІКА ТА СТРУКТУРА УРОКУ ІНФОРМАТИКИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	126
Саковець М.В., Іванова Л. І. ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧИЙ ПІДХІД ДО ВИВЧЕННЯ ТВОРІВ НА УРОКАХ ЧИТАННЯ	129
Секач А.А., Дубинина Д.Н. КОМУНІКАТИВНОЕ РАЗВИТИЕ ЛИЧНОСТИ РЕБЕНКА В УСЛОВИЯХ БЛИЗКОРОДСТВЕННОГО РУССКО-БЕЛОРУССКОГО ДВУЯЗЫЧИЯ	131
Сирота О.В., Яковичина Т.В. ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У СУЧАСНОМУ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ	133
Сиротюк В.О., Павлюк Т. О. ВИКОРИСТАННЯ ПАЛИЧОК КЮІЗЕНЕРА ДЛЯ НАВЧАННЯ ЛІЧБИ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	135
Сокальська О. В., Морозова Т.П. ЗАСТОСУВАННЯ ІГРОВИХ ФОРМ ПРОВЕДЕННЯ ЗАНЯТЬ З КУЛЬТУРОЛОГІЇ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ І РІВНЯ АКРЕДИТАЦІЇ	136
Стахова І. А., Тарасенко Г. С. АКМЕОЛОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЗАСІБ ТВОРЧОГО РОЗВИТКУ ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ У СИСТЕМІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ	138
Стельмашук Ж.Г. СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ЧИННИКИ АКТУАЛІЗАЦІЇ ПРОБЛЕМИ ШКІЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ У РАДЯНСЬКІЙ ШКОЛІ (1943-1954 рр.)	140
Степчук Н. В., Кристопчук Т. Є. РЕАЛІЗАЦІЯ ЗАВДАНЬ ОСВІТНЬОЇ ЛІНІЇ «МОВЛЕННЯ ДИТИНИ» НА ІНТЕГРОВАНИХ ЗАНЯТТЯХ У ДОШКІЛЬНОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ	142
Стреха Т. Н., Стреха Е. А. КИТАЙСКИЕ ПОСЛОВИЦЫ И ПОГОВОРКИ О ТРУДЕ И ТРУДОВОМ ВОСПИТАНИИ	143
Тимошук О.С. ОСНОВНІ НАПРЯМИ ПРАЦЕОХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛЯ ТЕХНОЛОГІЙ	144
Ткач А. М., Коваль Г.П. ФОРМУВАННЯ ГРАМАТИЧНИХ ЗНАТЬ, УМІНЬ ТА НАВИЧОК В УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ (НА МАТЕРІАЛІ ВИВЧЕННЯ ІМЕННИКА)	145
Томчук Н. В., Швидкіс М. Л. ВИКОРИСТАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ СПАДЩИНИ ВАЛЕРІЯ ВИСОТСЬКОГО В ПРАКТИЦІ ПОСТАНОВКИ ГОЛОСУ	147
Уніч В. В., Гудовсек О. А. КРЕДИТНО-МОДУЛЬНЕ НАВЧАННЯ У ВНЗ	149
Холенкова Ю. О., Малиновська Н.В. ВПЛИВ КОНСТРУКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВОЇ ОСОБИСТОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	151
Цесар В.Р., Малиновська Н. В. РОЗВИТОК ФОНЕТИЧНИХ НАВИЧОК СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ ЗАСОБАМИ ТЕАТРАЛІЗОВАНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	152
Цетнар І. П., Тарасенко Г. С. ДОРОСЛИЙ ЯК ЧИННИК СОЦІАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ ДИТИНИ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	153
Чаплигіна Л.Р., Шевців З.М. ТРАДИЦІЙНІ ТА ІННОВАЦІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ МЕТОДИЧНОЇ РОБОТИ	155
Чернякович С., Горбатова Е.В. ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ИГРОВЫХ ПРИЕМОВ В ИЗОБРАЗИТЕЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ДЕТЕЙ СТАРШЕГО ДОШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА	157
Чорнобай О. Ю., Тарасенко Г. С. НАСТУПНІСТЬ У ТВОРЧОМУ РОЗВИТКУ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО І МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	158
Шварц Н. В., Дупак Н.В. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ БЕЗПЕЧНОЇ ПОВЕДІНКИ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В ІНТЕРНЕТ-ПРОСТОРІ	160
Шекель Н. М., Середюк Л. А. ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОГО САМОВИЗНАЧЕННЯ В СТАРШОМУ ШКІЛЬНОМУ ВІЦІ	161
Шило С.В., Твердохліб І.А. ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕГРАЦІЇ НАВЧАЛЬНОЇ СКЛАДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УЧНІВ	164
Шилюк М. О., Сингаївський Д. В. ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ У ПРОЦЕСІ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ З ВИКОРИСТАННЯМ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	165
Шпичак І. П. ЗАСТОСУВАННЯ ПСИХОАНАЛІТИЧНИХ ПІДХОДІВ ДО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ У ДИТЯЧОМУ БУДИНКУ-ЛАБОРАТОРІЇ «МІЖНАРОДНА СОЛІДАРНІСТЬ» (1921-1925 РР.)	166
Шроль Т.С., Павлова Н.С. ІНДИВІДУАЛЬНЕ НАВЧАЛЬНО-ДОСЛІДНЕ ЗАВДАННЯ ЯК ЗАСІБ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ	168
Шумська О. О., Карпенчук С.Г. ПЕДАГОГІЧНІ ПОГЛЯДИ В.О. СУХОМЛИНСЬКОГО	170
Ярмусь І. В., Янцур Л.А. ФОРМУВАННЯ ХУДОЖНЬО-ПРОДУКТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ У ОБРАЗОТВОРЧІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	171

Молодий психолог

Бірук Г. О., Рудюк О.В. ОПТИМІЗАЦІЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ТВОРЧОЇ САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ.....	173
Варійчук З. В., Петренко О.Б. ОСОБЛИВОСТІ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ У ПРАЦІВНИКІВ ОВС З РІЗНИМ ПРОФЕСІЙНИМ СТАЖЕМ.....	173
Вус Т. В., Шевчук О. А. ВПЛИВ НА ЖИТТЄДІЯЛЬНІСТЬ ЛЮДИНИ ПСИХОЛОГІЧНИХ ТА ФІЗИЧНИХ НЕБЕЗПЕК.....	174
Гошовська Н. В. МОДЕЛЬ ВЗАЄМОДІЇ КЕРІВНИКА ПТНЗ ІЗ ПСИХОЛОГІЧНОЮ СЛУЖБОЮ.....	177
Дубенська В. В., Гринькова Н.М. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ У ПРОЦЕСІ ВЗАЄМОДІЇ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ТА СІМ'Ї.....	179
Кочубей О.С., Михальчук Н. О. ПСИХОЛОГІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ СТУДЕНТІВ (МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ) ЯК СКЛАДОВІ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ.....	181
Логвинчук Г., Ямницький В.М. ЕКСПЕРЕМЕНТАЛЬНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ РОЗВИТКУ ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТЬОГО ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ.....	183
Мирончук І. В., Руденко Н.М. АНАЛІЗ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНИХ ЧИННИКІВ ШКІЛЬНОЇ НЕУСПІШНОСТІ УЧНІВ ПІДЛІТКОВОГО ВІКУ.....	184
Новік Л.О., Ямницький В.М. ВИКЛАДАЧ ЯК ФАКТОР ВПЛИВУ НА ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ СТУДЕНТА.....	186
Петрова Т. О., Юрчук М. В. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛІВ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ.....	188
Смулка І. П., Сяський А.О. ПСИХОЛОГІЧНІ МЕТОДИ В ОХОРОНІ ПРАЦІ. ПСИХОЛОГІЧНІ ФАКТОРИ ТА ЗАХОДИ ЩОДО ПІДВИЩЕННЯ БЕЗПЕКИ ПРАЦІ.....	189
Тищенко І. А. ПОНЯТТЯ САМОРЕАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ У РУСЛІ ВІКОВИХ ТА ГЕНДЕРНИХ АСПЕКТІВ.....	190